

ske, opalblege Øjne og tænkte igen paa Underverdenen og dens Skygger.

„Aftenbladene melder om en stor Jernbaneulykke i Japan. Næsten hundrede Mennesker skal være omkommet. I Østerrig er der store Oversvømmelser, som ogsaa skal have kostet Menne-skeliv. Og hvad mener De egentlig om Portugal, Godsejer Dih-mer? Jeg vil sige Dem, jeg frygter meget for, at man der staar foran en Katastrofe. Jeg veed ikke, om De har læst det sidste Nummer af *Times*? Baade Landets politiske og økonomiske Forhold skildres der i en Artikel, som maa vække de alvorligste Be-kymringer. Da vi mødtes, gik jeg netop og tænkte paa, at der sikkert kun er een Redning nu, en fuldkommen Omordning af Landets indre Styrelse i Forbindelse med et evropæisk Statslaan paa mindst 50 Millioner Milreis. Men jeg spørger mig selv: Hvem af deres Statsmænd dernede vil tage Initiativet? Sa da Bandeira gør det aldrig!“

Torben betragtede den lille Mand med oprigtig Medfølelse. Han kendte fra sin egen Fortid lidt til denne uhyggelige Allestedsnær-værelses-Mani, som blev indpodet Folk ved Aviserne. Uvilkaar-lig skottede han ned til Hr. Zauns højre Haand, og da han saae, at den ingen Giftering bar, tænkte han: Den stakkels Mand, som maa give sine Følelser til Pris for Vejr og Vind, fordi han ikke har nogen at holde af og være god imod! Han var lige ved at anbefale sin forhenværende Medfordømte at tage sig en Kone som Kur for Søvnløshed og Nattevandren. Men han nøjedes med at trykke hans Haand og ønske ham en fredelig Nat uden for mange portugisiske Bekymringer.

„Og paa Gensyn, Hr. Zaun!“

XII

Da Fru Bertha om Morgenens kom ind til Jytte, maatte hun ruske i hende for at faa hende vaagen. Jytte havde om Aftenen taget et Sovemiddel, og da Tankerne alligevel ikke lod hende i Ro, havde hun ved Totiden taget endnu et Pulver.